

Svätý Ignác z Loyoly

Sv. Ignác sa narodil na zámku Loyola v baskickej provincii Giupuzcoa v severnom Španielsku 31. mája 1491. Jeho otec sa volal Beltran de Oñaz a matka Marina Sanchezová de Licon. Spolu mali trinásť detí, Ignác bol najmladším. Pri krste dostal meno Iñigo Lopez. Až ako študent parížskej univerzity sa začal podpisovať Ignatius de Loyola. Bol malého veku, ako najmladší bol určený na kňazský stav, no on na to nemal chuť. V mladosti ho poslali do mesta Arévalo ku vzdialenému príbuznému, aby si tam osvojil rytierske spôsoby. Stretával sa s vysokopostavenými ľuďmi. Veľa čítal. Zúčastnil sa aj na nočných šarvatkách a dobrodružstvách. Viedol svetácky život. Po smrti svojho príbuzného v roku 1517 odišiel k inému príbuznému, don Antoniov Manrique, ktorý bol miestokráľom v Navarre. V jeho službách statočne bojoval proti Francúzom pri pevnosti Pamplona. 20. mája 1521 mu guľa z kanóna poranila obe nohy. Francúzi ho sice zajali, no správali sa k nemu ohľaduplne. Po dvoch týždňoch ho dokonca odniesli na rodný zámok do Loyoly. Jeho stav sa však tak zhoršil, že už mu dali sviatosti zomierajúcich. No predsa sa mu choroba počas noci radikálne zmiernila. Ležať však musel ďalej. Jeho švagriná mu dala dve knihy – Život Krista a Zlatú legendu (Legenda aurea), čo boli vlastne živočopisy svätých. S nechuťou to zobral do rúk, no postupne ho to začalo zaujímať a zistil, že svätí boli tiež hrdinovia. Najviac sa mu páčilo sebazapieranie a pokánie pustovníkov. Niečo sa v ňom pohlo a vtedy zažil vlastné obrátenie. Bolo to na jeseň roku 1521. Rozhodol sa stať mníchom kartuziánom, čo bola najprísnejšia rehoľa. No najprv si chcel vykonať púť do Svätej zeme. Keď sa uzdravil, vydal sa na cestu. Jeho prvé kroky viedli do Montserratu, pri Barcelone, čo bolo slávne pútnické miesto, tam sa vzdal svojich rytierskych šiat, obliekol si dlhé drsné šaty pútnika, dôkladne sa vyspovedal a spravil rozhodnutie slúžiť iba Bohu. Za svoje životné rozhodlo si zvolil „Všetko na väčšiu slávu Božiu!“ Svoju cestu do Svätej zeme však musel odložiť, keďže práve vtedy vypukol v Barcelone mor. Odobral sa teda do mestečka Manresa (severne od Barcelony), kde viedol veľmi prísny život. Modlieval sa sedem hodín denne na kolenách, nejedol mäso, nepil víno, bičoval sa. Neskoršie túto prísnosť zmiernil a začal sa venovať katechéze. Vyučoval ľudí, ošetroval chorých v nemocniciach. V tých časoch napísal svoje prvé skúsenosti o duchovnom živote, pravidlá a rozjímania, ktoré sa stali neskôr základom pre jeho slávnu knihu Duchovné cvičenia. Šesť mesiacov trpel veľkými pokušeniami. Pociťoval nechť k modlitbe, k účasti na sv. omši, k pobožnostiam, zdalo sa mu, že všetko, čo robí, je hriešne, že sa dobre pri generálnej spovedi nevysspovedal. Keď útrapy dosiahli vrchol, vtedy zažiarilo v jeho duši svetlo a pokušenie prestalo. No prílišná kajúcnosť mu podryla zdravie. Raz ho okoloidúci našli polomŕtveho ležať pred

jaskyňou. Zdvihli ho a odniesli do kláštora dominikánov, kde vyzdravel.

V roku 1523 sa rozhodol konečne uskutočniť svoju púť do Svätej zeme. Išiel úplne bez peňazí, čo potreboval, si vyžobal, a čo dostal, to rozdal. Vo Svätej zemi by bol najradšej ostal. Viackrát navštívil sväté miesta. Potom mu však provinciál františkánov v mene poslušnosti kázal odísť, keďže Svätá zem bola vtedy pod tureckou nadvládou. Ignác sa teda vrátil a ako tridsaťtriročný sa začal učiť latinčinu, filozofiu a teológiu v Alkale, Salamanke a v Paríži. Študoval deväť rokov, dosiahol titul magister umení (dnes približne doktorát filozofie). Už roku 1534 sa združili okolo neho šiesti mladíci, odhodlaní pracovať na spásu duší. Vtedy však ešte nemali úmysel založiť náboženský spolok. V roku 1537 bol Ignác spolu s ďalšími vysvätený za kňaza. Táto chvíľa bola pre neho veľmi vzácna. Pripravoval sa na to štyridsať dní v samote, pôste a modlitbách. Prvý sv. omšu chcel sláviť vo Svätej zemi, no tam sa kvôli nepokojom nedostal. Prvý sv. omšu teda slúžil v Ríme v bazilike Santa Maria Maggiore v roku 1538. V Ríme sa potom venoval spolu so svojimi spoločníkmi apoštolátu a dobročinnosti. Keď ich prijal pápež Pavol III. a počul, čomu sa venujú, spoznal, že to je to, čo potrebuje súčasná doba. Ústne ich apoštolát schválil roku 1539 a písomne o rok neskôr. Vtedy vznikla rehoľa Spoločnosť Ježišova, dnes známa pod menom jezuiti. Jej členovia okrem tradičných troch sľubov čistoty chudoby a poslušnosti slávnostne zložili aj štvrtý sľub poslušnosti voči pápežovi.

Prvé kolégium založil Ignác v Ríme, odkiaľ spravoval celú spoločnosť, prijímajúc rozkazy od pápeža. Popritom však neprestal kázať a dávať duchovné cvičenia. Kázaval na námestiach, uliciach, kostoloch, rád vyučoval deti katechizmus. Jeho rád sa veľmi rýchlo šírilo do všetkých končín Európy, ale aj do portugalských kolónií, napr. do Indie a ázijských krajín. Tam odišli prví dvaja jezuiti – sv. František Xaverský a Šimon Rodríguez. Aj samotný pápež žiadal, aby sa na Tridentskom sneme zúčastnili jezuiti, keďže boli známi svojou učenosťou a pravovernosťou. Na sklonku Ignáčovho života mala rehoľa sedemdesiatšesť domov a tisíc členov. Ignác sa chcel vzdať svojho úradu, no jeho spolubratia to zamietli. Posledné dva roky bol viac chorý ako zdravý, tak dostal pomocníka – koadjútora. Začiatkom leta 1556 ochorel na zimnicu. Keď cítil, že slabne, požiadal o zaopatrenie sviatosťami. Neprestajne sa modlil. Dňa 31. júla 1556 skoro ráno naposledy vydýchol, v samote, bez rozlúčky so spolubratmi. Mal šesťdesiatpäť rokov. Jeho telo pochovali v hlavnom jezuitskom chráme v Ríme „Il Gesù“, kde sa stalo mnoho zázrakov. Pápež Gregor XV. ho v roku 1622 spolu s Františkom Xaverským vyhlásil za svätého.

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

Svätý Ignác z Loyoly

*Nuž som hnal svojich nepriateľov
a vrátil sa až po ich záhube.
Rozdrvil som ich,
už viac nepovstanú
do jedného mi spadli pod nohy.
Ty si ma silou na boj opásal
a nepriateľov
podo mňa si zohol;
na útek si ich donútil, ach,
vyhubil si mojich neprajníkov!
Volali o pomoc,
nikto im nepomáhal,
volali na Pána a nevypočul ich.
Ako prach vo vetre,
tak som ich porozsýpal,
zašliapal ako blato na ceste.
Zo svárov ľudu si ma vytiahol a
urobil ma hlavou nad národmi,
ba ľud, ktorý som nepoznal,
mi slúži, najedno počutie ma
poslúcha.
I cudzinci mi naraz lichotia,
cudzinci od strachu sa chvejú, zo
svojich zámkov
vychádzajú von.*

*Pán žije, moje bralo požehnané!
Boh mojej spásy opäť zaskvel sa.
Žije Boh,
ktorý dožičil mi pomstu,
čo podmanil mi národy,
Hospodin, čo ma nepriateľa
zbavil.
Ty si ma vyzdvihol
nad mojich protivníkov,
od násilníka oslobodil ma.
A preto medzi národmi
Ťa budem oslavovať
a Tvoje meno, Pane, ospievam.
Ty, ktorý množíš spasné skutky
svojho kráľa
a priazeň ukazuješ
svojmu pomazanému
Dávidovi a jeho potomstvu
až naveky!*

Boh z mála robí veľké veci

Keď jeden z politických predstaviteľov objasňoval istý jav v ekonomike, použil vetu: „Čísla hovoria jasnou rečou.“ Všetci, ktorí chcú argumentovať, dnes používajú grafy a čísla.

Hovorí sa, že čísla nás nepustia. Čísla neoklameme. Vystihujú nejaký jav, situáciu, tendenciu. Paradoxné je, že práve čísla môžu priviesť človeka k tomu, aby premýšľal nad životom, prípadne nad jeho smerovaním

Na začiatku šiestej kapitoly Jánovho evanjelia je čísel a rôznych údajov dosť. Máme na mysli udalosť zázračného rozmnoženia chleba. Filip konštatuje: „Ani za dvesto denárov chleba nebude stačiť...“ Ondrej si zasa všimol, že v zástupe je chlapec, ktorý má: „päť jačmenných chlebov a dve ryby“. Apoštoli zráťali, že len mužov si posadalo na trávu „päťtisíc“. A niekto si dal ešte špeciálnu námahu, že na Ježišov pokyn pozbieral odrobiny a zistil, že ich je „dvanásť košov“. Pozoruhodné, koľko čísel a údajov sa v podobenstve objavilo! Čísla teda hovoria jasnou rečou a poukazujú na veľkosť Ježišovho zázraku.

Chlapec, ktorý mal so sebou päť chlebov a dve ryby, ani netušil, že bude mať podiel na zázračnom rozmnožení chleba. Určite mal túto zásobu pripravenú iba pre seba a svojich najbližších. Boh z mála robí veľké veci! Malý kúsok hostie, ktorú prijme kajúčnik na smrteľnej posteli, môže mať hodnotu večnosti! Jedno slovo o odpúšťaní môže znamenať zažehnanie dávných sporov a nastolenie celoživotného pokoja. Krátky úryvok zo Svätého písma, či už vypočutý pri svätej omši, alebo prečítaný súkromne, neraz priviedol aj veľkého hriešnika k návratu do lona Cirkvi. Jednorazový finančný milodar na charitatívne účely môže niekomu vo svete pomôcť, aby sa dostal z biedy, nasýtil sa, mohol študovať či podstúpiť životne dôležitú operáciu. Boh takto koná veľké veci a chce pri tom použiť to málo, čo máme pri sebe alebo v sebe. Chlapec z podobenstva bol predvídavejší ako päťtisíc dospelých mužov, ktorí nemali pri sebe nič. Každé Božie dieťa je predvídavejšie ako múdri tohto sveta, ak si pripravuje počas krátkeho pobytu na zemi nekonečnú vlasť vo večnosti. Pán nám chce povedať, aby sme s týmto cieľom pozbierali všetky odrobinky darov, ktoré sme dostali; aby sme svoj talent nezakopali do zeme a vrátili ho nevyužitý. Určite máme Bohu čo ponúknuť a stačí pri tom každý deň povedať: „Pane, nalož s tvojimi darmi tak, ako chceš! Daj, aby som sa stal rozsievateľom tvojich milostí a mal podiel na tvojej štedrosti.“

ŠTEFAN VITKO

2. augusta je zvláštny odpustkový deň. Môžeme totiž získať odpustky Porciunkuly, malého kostolíka v údolí pri Assisi. (Dnes je obstaný bazilikou Santa Maria degli Angeli v rovnomennom meste.) Roku 1216 získal sv. František schválenie porciunkulových odpustkov od pápeža Honória III. Bolo to asi v polovici júla. 2. augusta boli slávnostne vyhlásené a boli platné na ten deň pre kostolík Porciunkuly. Neskoršie boli rozšírené na všetky kostoly Rádu, farské a františkánske kostoly v deň 2. augusta.

Čo je potrebné k získaniu odpustkov Porciunkuly? Okrem obvyklých podmienok potrebných ku získaniu odpustkov navštíviť františkánsky, alebo farský kostol, pomodliť sa Otče náš a Vyznanie viery.

Nedokážeš sa umiať?

Pozri sa niekedy do zrkadla, pozri sa na vlastnú tvár. Bývaš tam, za ňou. Z tvojej tváre sa dá vyčítať, či si nasadzuješ masky: pohrdavú pre tých, čo sú pod tebou, prešibanú pre tých, čo sú vedľa teba, poníženú pre tých nad tebou, masku so sladkokyslým úsmevom pri predávaní, ľahostajnú pri práci, nenútené chvastavú v bare, zaťatú v premávke a uzavretú doma.

Bývaš za svojou tvárou. Tvoja tvár je zrkadlom tvojho vnútra. Ak tvoja tvár neznesie úsmev, tak je tam vzadu niečo pokazené, Tvoje srdce je choré. Chladná tvár má pôvod v chladnom srdci. Ľudia s kyslým výrazom znechucujú život.

Uzdrav svoje srdce. Vyčaruj zo svojho srdca úsmev - na ulici, v kancelárii, pri práci, v jedálni, pri rozhovore, doma. Len preto, že sa ti to páči. Len tak.

To čo ti chýba k šťastiu je šťastie druhých.

Phil Bosmans „Daruj úsmev“

Sväté omše v 17. týždni cezročného obdobia (B)

30.VII. pondelok «Slovenská»

18.00 Za † Bedřišku Vráblovú – 30. deň

31.VII. utorok

18.00 Za † Alojza Hájičku – 1. výročie

1.VIII. streda

18.00 Za zdravie a Božiu pomoc

2.VIII. štvrtok - Prvý štvrtok

17.15 Adorácia za duchovné povolania a sposed'

18.00 Za † Matúša a Veroniku Kulifajových a syna Ladislava

3.VIII. piatok - Prvý piatok

17.00 Sposed'

18.00 Za † Ernesta Krchnáka a vnuka Mateja

4.VIII. sobota – Fatimská sobota

08.00 Za † Štefana a Magdalénu Krchnákových a deti

08.30 Fatimský ruženec a zasvätenie farnosti Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie

Upratovanie kostola č.d. 421 – 456

5.VIII. 18.nedeľa v cezročnom období (B)

08.00 Za † Františka a Magdalénu Brečanových a synov

Lektori: Vráblová M., Jelínek E.

10.00 Za † Jána Stojkoviča a rodičov

Lektori: Polakovičová J., Polakovičová Z.

14.00 Posvätný ruženec, litánie, výmena ružencových tajomstiev

Liturgický kalendár

30.VII. pondelok sv. Peter Chryzológ, biskup a učiteľ Cirkvi

Bl. Zdenka, panna a mučenica

31.VII. utorok sv. Ignác z Loyoly, kňaz

1.VIII. streda sv. Alfonz Mária de Liguori biskup a uč. Cirkvi

2.VIII. štvrtok sv. Euzébius Vercellský, biskup – **Prvý štvrtok**

3.VIII. piatok sv. Peter Julián Eymard, kňaz – **Prvý piatok**

4.VIII. sobota sv. Ján Mária Vianney, kňaz – **Fatimská sobota**

Požitek a radosť nie je to isté!

Človek sa nenarodil pre pôžitok, ale pre radosť.
Paul Claudel

Nie je nič zlého v tom, keď niekto s chuťou zahryzne do jablka, so záľubou zdvihne pohár vína, s požítokom sa vznáša vo valčíkovom rytme, rozumie dobrému žartu. Nie, na požítoku človeka nie je nič zlého.

Ale srdce sa ním nenasýti. Pôžitok nepreniká hlbšie, nedotýka sa srdca. A srdce predsa túži po tom, čo ho obšťastňuje, nadchýna, obdarúva, obohacuje. Po čom srdce túži, je také vzácne, že básnik rezignuje: „Srdce žiada priveľa“ (Holderlin).

Nenarodili sme sa pre pôžitok, ale pre radosť. Pôžitkov dnes máme neobyčajne mnoho a sú veľmi rozmanité. Ale popri nich, lepšie povedané s nimi, rastie všeobecná neradosnosť. Pôžitok je slasť pre nervy, rozkoš pre zmysly. Radosť však je vecou srdca, svetlom duše. Pravdaže, zmysly môžu sprístupniť vchod do najnútornejšej komôrky srdca: veď uchom vnímame spev slávika, okom farebnú krásu západu slnka, stiskom ruky skúsenosť prítomnosti. Ale až potom, keď tieto skúsenosti preniknú hlbšie, keď v nich prežijeme pokoj a krásu, keď sa stanú zavolaním lásky, lásky volajúcej a odpovedajúcej, až potom sa najhlbšej túžbe dostane naplnenia.

Pôžitky môže svet dávať a odopierať. Radosť môže srdce prijať a zachovať. A sv. Augustín hovorí: „Duša sa živí tým, z čoho má radosť“.

Brat klaun

Podľa smiechu poznáme veselého a podľa úsmevu múdreho človeka.

Ludová múdrosť

Niektorí ľudia svojho času pápežovi Piovi XII. zazlievali, že na súkromnej audiencii prijal klauna Grocka ihneď, kým ne jeden biskup, ktorý prišiel do Ríma na povinnú návštevu, musel niekedy veru dosť dlho čakať.

Nuž, také niečo mohlo iba prospieť pokore ctihodných pánov, hoci práve nedostatok pokory im mohol brániť, aby súhlasili s názorom, že je zaiste oveľa viac výborných biskupov ako výborných klaunov.

A keďže Pius XII. nikdy nenechal svojich súčasníkov v neistote bez vysvetlenia svojho konania, jasne zdôvodnil, prečo si Grocka tak nápadne uctil: Lebo klaun je vraj veľkým dobrodincom ľudstva.

Keď sa na vec pozeráme takto, pochopíme aj odvahu Henryho Millera, ktorý klauna spomína jedným dychom s anjelom.

Nehovorí, že klaun a anjel sú jedno a to isté, hovorí len, že majú niečo spoločné. A to sa dá zdôvodniť: Či ten, kto deti rozosmeje a na tvárach dospelých vylúdi úsmev, komu sa podarí proti slzám smútku postaviť slzy radosti, nepatrí k dobrým mocnostiam, ktoré chránia náš život pred temnými vodami trudnomyselnosti? Áno, patria už trochu do blízkosti dobrých anjelov strážcov, ktorým Pán Boh prikázal bedliť nad našimi krokmi. A kto pozná klaunov, vie, že nie je ľahké byť dobrým klaunom. Preto sa im tešme a - ako všetkým dobrodincom - im ďakujeme.

Humor je svetónázor

Čo by sa z nás stalo, keby chcel každý potlačiť tú trochu vtipu a humoru, ktorú v sebe máme?

Sv. Terézia z Avily

„Ešte jeden vtip!“ A po chvíli: „Ešte jeden vtip!“ A ešte jeden! A ešte jeden! To veru s humorom nemá nič spoločné, skôr s drásaním nervov.

Niečo iné je, keď človek nevyťahuje vtipy na tucty zo zásuvky pamäti, ale sám je vtipný. To je nadanie, ktoré človek má alebo nemá.

O humore sa však dá povedať, že keď ho nemáme, predsa ho možno nadobudnúť. Zmysel pre humor sa dá získať. Svetónázor predsa závisí vždy od nejakého stanoviska. To si možno vybrať a zaujať.

Humor je kritický realizmus s kladnými znamienkami! Tam, kde človek bez humoru dá svoje mínus, a tak sa stane pesimistom, človek so zmyslom pre humor sa odváži dať svoje plus, teda viac svojho pochopenia a dobroty. Keď naplníme pohár do polovice, človek pesimista povie: „Poloprázdny“, no človek optimista povie: „Skoro plný!“ Prvý sa trápi nad tým, čo ešte chýba, druhý sa teší z toho, čo je.

To platí o veciach, platí to o ľuďoch, platí to vo všeobecnosti.

A keďže má humor do činenia s vďačnosťou, dôverou, spokojnosťou, prívetivosťou, platí tiež tvrdenie, že veselí ľudia robia viac chýb ako smrteľne vážni, ale ti smrteľne vážni robia väčšie chyby! A Curt Goetz hovorí: „Humor okrem ducha a vtipu predpokladá najmä veľa srdečnej dobroty, trepezlivosti, uznanlivosti a lásky k ľuďom. Preto je taký zriedkavý. Ale môžeme oň prosiť.“

Max Rossler „Objav radosť“

Nebude dosť chleba... Ježiš vzal chleby

(Jn 6, 1 - 15)

Bezvýchodisková situácia pre učeníkov. Na nich a v nich samých Ježiš ukazuje, že obyčajný človek nedokáže nasýtiť tisícové zástupy piatimi chlebami a dvoma rybami. Chce človeka naučiť bezvýhradnej dôvere v neho, v Božiu moc a múdrosť. Nech je životná situácia akákoľvek. A ukazuje tiež, že od neho nikto neodchádza naprázdno.

Boh má pre človeka vždy nové a nové možnosti, ako ho priviesť k spásu, a nikdy nie je v úzkom profile. Chce našu spoluprácu pri akomkoľvek diele. Aj chlieb je dorábaný. Na začiatku je zem zoraná ľudskou námahou, zasiat zrná čaká. Tiež pri zberaní úrody je nutná ľudská námaha. Ale Ježiš ukazuje, že medzi sadením a zberom je človek bezmocný. Musí len čakať a modliť sa, aby Boh požehnal a dal úrodu.

Boh chce, aby sme sa dopracovali k chlebu. A nielenže ho rozmnoží, ale chce, aby sme si ho vzali.

Nedostatok chleba je bremenom, ktoré musí niesť padlé stvorenie, či už ako priamy trest za hriech, alebo následok ľudskej viny. A človek má v sebe skrytú túžbu po chlebe. Celý ľudský život je cesta za chlebom. A za peniaze nebude nikdy dosť chleba pre všetkých. Ani ľudia, ani učenici sa nepoučili z tejto Ježišovej skúšky, že Ježiš je živý každodenný chlieb.

Vždy, keď bude človek počítať len so sebou, vznikne nedostatok, v Božej matematike je vždy prebytok.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Modlitba z písmen

Raz večer, keď sa chudobný sedliak vracal z trhu, zbadal, že nemá pri sebe modlitebnú knižku. Vtedy sa mu uprostred lesa zlomilo koleso na voze. Sedliak ľutoval, že tento deň sa skončí bez toho, aby sa pomodlil.

Preto povedal: „Pane, urobil som niečo nemúdreho. Dnes ráno som bez modlitebnej knižky odišiel z domu a mám takú zlú pamäť, že ani jednu modlitbu neviem naspamäť. Preto urobím toto: päť raz pomaly poviem celú abecedu a ty, ktorý poznáš všetky modlitby, si môžeš poskladať písmená a urobiť z nich modlitby, na ktoré sa ja neviem rozpamätať.“

A Pán povedal svojim anjelom: „Toto je nepochybne najkrajšia modlitba zo všetkých, ktoré som dnes počul, lebo vychádza z jednoduchého a úprimného srdca.“

Magdaléna Richterová „Mozaika radosti II.“

Rok nad evanjeliom

Hľadajte najprv Božie kráľovstvo

Ježiš považoval za potrebné otvorene nám povedať, čo je najdôležitejšie, na čo by sme nemali vyplytvať svoje sily. Hovoril zreteľne, tak, že si to môžeme pretlmočiť do reči dneška. Nepodliehajte zhonu sveta. Nenáhlite sa len za drobnosťami života. Nemárnite čas planými rečami, nepodstatnými vecami, malichernosťou a vystatovaním. Neobdivujte len chatrné bohatstvo sveta a jeho daromnice. Prehlbujte si myseľ, dušu a srdce. Nech vaše vnútro nie je skladom haraburdia, ktoré zväzate denne bez výberu. Neriskujte, aby pri konečnom triedení neboli z toho len zbytočné smeti, prach a popol. Veď podľa toho bude vyzeráť výsledok vášho života. Bude zle, ak pletky vytlačili všetko závažné. Myslíte, že vás hromadenie zbytočností naplní a nasýti? Prečo nevyberáte? Prečo nezberate len toľko vecí, koľko naozaj potrebujete, aby ste žili v pokoji a aby ste mali čas, sily a záujem o skutočné hodnoty? Čudujete sa, že váš život je nenaplnený? Vy robíte svoj život prázdny, pretože sa topíte v malichernostiach, ktoré vás robia plytkými a povrchnými, že už ani neviete, kto ste a kam idete.

Bože, dotkni sa môjho srdca, keď budem siahat' po veciach tohto sveta, aby som vedel s pokojom vyberať a voliť, čo mi osoží. Daj, aby sme to vedeli všetci, celá spoločnosť. Zdokonaľujeme techniku, vychovávame vzdelaných ľudí - ale čo svedomie, čo život ducha, čo zmysel života?

Jacques Lusseyran, ktorý ako chlapec v základnej škole oslepol, ale potom vyštudoval a stal sa univerzitným profesorom, hovorí: „Nevedel som pochopiť, prečo naši učitelia nehovorili o tom, čo sa deje v nich a čo sa deje v nás, v našom vnútri. Hovorili podrobne o vzniku pohorí, o zavraždení Julia Caesara, o vlastnostiach trojuholníka, o živote chrústov či spaľovaní uhlia. Niekedy dokonca hovorili aj o ľuďoch, ale vždy len tak, akoby šlo o bábky - boli to

bábky zo starovekých dejín, panáci z divadiel. Bola tu bábka alebo panák, ktorému hovorili jednotliviec alebo občan, ale ja som si o ňom nemohol urobiť ani najmenšiu konkrétnu predstavu. Téma všetkých tém, živá skutočnosť, že svet sa nekončí vonku mimo nás, ale pokračuje v nás, v našom vnútri - táto téma sa nikdy nestala predmetom reči a prednášok v škole. Nejakto som ešte chápal, že učiteľ nemôže hovoriť o všetkom, čo sa v ňom deje. No vnútorný život človeka je viac než len jeho osobné zážitky. Veď tu boli túžby a ciele nás všetkých, ktoré žili vo mne a v mojich kamarátoch. Vedomosti, aj vedomosti o matematike a prírodných vedách sú, samozrejme, dobré. Ale dôvod, prečo si ľudia tieto vedomosti osvojujú, dôvod, ktorý ich vedie a ktorý ich má viesť, ten musí mať väčší zmysel než diktáty, skúšky a známky. Ale o tom sa nehovorilo. Nehovorilo sa o svedomí, o zmysle života, o zmysle dejín, nehovorilo sa o tom, čo nami lomcovalo, s čím srne zápasili, nehovorilo sa vôbec o našom vnútornom živote, z ktorého má v nás vyrásť budúcnosť.“

Jacques Lusseyran, profesor-slepec, píše, že to najpodstatnejšie pre život v škole nedostal. Krvopotne si to osvojoval sám. Škola vychovávala len technického človeka.

Viem, ako argumentujú plytkí. Zdá sa im čudné zaraďovať k fyzike a chémii svedomie a potreby duše. Načo Božie kráľovstvo a načo viera? - povedia. A potom to sypú. Podľa nich aj bez viery meter je metrom, auto autom. Tajfún zborí rovnako školu i kostol. Príroda má svoje konkrétne zákony a tie podľa nich platia pre človeka viery i pre človeka bez viery. Usilujeme sa ich zvládnuť rozumom a technikou - to je všetko.

Je to naozaj všetko? Pozor na rozum i na techniku! Jedno i druhé má aj zločinec a terorista. Rozumom a technikou si vyrábame i atómové bomby a vyhrážame sa umelými tajfúnmi!

Jestvuje aj hlbší a pravdivejší pohľad na život. Ježiš neučil fyziku. Bol Učiteľom života. Učil nás hľadieť na život ako na celok. Učil nás, že tento celok má absolútny zmysel. Ukázal nám vnútro vecí a života, osvetlené cez Božie tajomstvo.

Ježiš učil, že život je čosi, čo sa nezastavuje na hranici svítania či súmraku, práce či spánku, ba ani na hranici smrti. Učil nás, že všetko v našom živote má svoj význam. V chaose života, vecí, udalostí a zdanlivých náhod nám ukazoval Boží poriadok. My vidíme v živote často len zmätok tisícov nitiek - Ježiš nám ukazuje líce utkaného koberca. A to je čosi podstatne iné.

V živote sú veci podstatné a menej podstatné alebo vedfajšie. Pre pasažierov Titaniku bolo podstatné vedieť, že loď sa potápa. Mnohí sa tomu najprv smiali a bezstarostne hrali ďalej karty. O chvíľu to bolo pre nich strašné. Zabudli, že sú na lodi.

Sme na lodi. Kristus nám hovorí, že sme v Božom svete, ktorý si kazíme. Kazíme si ho hľadaním vecí nepodstatných a zbytočných a podceňovaním toho, čo je základné a jedine potrebné. Kazíme Boží svet a svoj život ľahostajnosťou a nezaujmom a nevieme sa z toho vymaniť. Ak máme obstáť, musíme sa opierať o silu, ktorú nám ponúka Ježiš. On zvíťazil nad všetkým zlom sveta, aj nad smrťou. Jeho Kráľovstvo života je to najpodstatnejšie, čo táto zem má.

Čo hľadám v živote ja? S Božím kráľovstvom sa mi všetko pridá. Bez neho všetko stratím.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku